

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Vuilfrido Eboracensi episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

Iacobi ope, quadridui spatio diro & exitiali morbo sanatum. Finem profecto non inueniam, si cuncta persequi velim. Sed hæc, nî fallor, satis esse videri possunt, quæ viri tanti apud Deum merita & sanctitatem eximiam abundè restari queant.

Hydropicè
curatur.

HISTORIA BREVIS S. VVILFRIDI EPISCOPI EBORACENSIS, EX HISTORIA ECCLESIASTICA

gentis Anglorum Bede presbyteri.

LINTEREA Rex Alchfrid misit Vuilfridum presbyterum ad Regem Galliarum, qui eum sibi suisque consecrari faceret Episcopum. At ille misit illum ordinandum ad Agilbertum, de quo supra diximus, qui relicta Britannia, Parisiaca ciuitatis factus erat Episcopus, & consecratus est magno cum honore ab ipso, conuenientibus plurimis Episcopis in vico regio, qui vocatur, in Compendio. Veniens quoque in Britanniam Vuilfridus, iam Episcopus factus, & ipse per plura catholica obseruationis moderamina Ecclesijs Anglorum sua doctrina contulit. Vnde factum est, vt crescere per dies institutione catholica, Scoti omnes, qui inter Anglos morabantur, aut his manus darent, aut suam redirent ad patriam.

12. Octobris
Ex lib. 3.
cap. 28.

S. Vuilfrid
consecratur
Episcopus.

Anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo septuagesimo octauo, qui est annus imperij Regis Ecgfridi octauus, apparuit mense Augusto stella, quæ dicitur Cometa, & tribus mensibus permanens, matutinis horis oriebat, excelsam radiantis flammæ quasi columnam præferens. Quo etiam anno orta inter ipsum Regem Ecgfridum & reuerendissimum Antistitem Vuilfridum dissensione, pulsus est idem Antistes à sede sui Episcopatus.

Ex lib. 4.
cap. 12.

Pellitur è
sede sua.

Pulsus est autè ab Episcopatu suo Vuilfridus, & multa diu loca peruagatus, Romam adijt, dein Britanniam redijt. Etsi propter inimicitias memorati Regis, in patriam siue parochiam suam recipi non potuit, non tamen ab euangelizandi potuit ministerio cohiberi. Siquidem diuertens ad prouinciã Australium Saxonum, quæ post Cantuarios ad Austrum & ad Occidentem vsque ad Occidentales Saxones pertingit, habens terram familiarum septem millium, & eo adhuc tempore paganis cultibus seruiebat, huic verbum fidei & lauacrum salutis ministrabat. Erat autem Rex gentis illius Ediluuach, non multo antè baptizatus in prouincia Merciorum, presente ac suggerente Rege Vulhere: à quo etiam, egressus de fonte, filij loco susceptus est, in cuius signum adoptionis, duas illi prouincias donauit, Vectam videlicet insulam, & Meuarorum prouinciã in gente Occidentalem Saxonum. Itaque Episcopus, concedente, in modò multum gaudente Rege, primos prouinciæ Duces ac milites sacrosancto fonte abluibat. Verum presbyteri Eappa & Padda, & Bruchelin & Oidda ceteram plebem vel tunc, vel tempore sequente baptizabant. Porro Regina, nomine Ebba, in sua insula, id est, Vicciorem prouincia, fuerat baptizata. Erat autem filia Eanfridi, fratris Eanheri, qui ambo cum suo populo Christiani fuere. Ceterum tota prouincia Australium Saxonum, diuini nominis & fidei erat ignara.

Cap. 13.

Conuertit
Saxones in
Anglia.

Erat autem ibi monachus quidam de natione Scotorum, vocabulo Dicul, habens monasteriolum permodicum in loco, qui vocatur Bosanham, syluis & mari circumdatum, & in eo fratres quinque siue sex, in humili & paupere vita Domino famulantes. Sed prouincialium nullus, eorum vel vitam æmulari, vel prædicationem curabat audire. Euangelizans autem genti Episcopus Vuilfridus, non solum eam ab arumna perpetuæ damnationis, verum & à clade temporalis interitus eripuit. Siquidem tribus annis ante aduentum eius in prouinciã, nulla illis in locis pluuia ceciderat, vnde & fames acerbissima plebem inuadens, impia nece prostrauit. Denique fertur, quia sæpè quadraginta simul aut quinquaginta homines inedia macerati, procederent ad præcipitum aliquod siue ripam maris, & iunctis miserè manibus, pariter omnes aut ruina perituri, aut fluctibus absorbendi, deciderent. Verum ipso die, quo baptisma fidei gens suscepit illa, descendit pluuia serena & copiosa, resloruit terra, redijtq; viridantibus aruis annus lætus & frugifer. Sicque abiecta prisca superstitione, exufflata idololatria, cor omnium & caro omnium exultauerunt in Deum viuum: intelligentes eum, qui verus est Deus, & interioribus se bonis, & exterioribus caelesti gratia ditasse.

Dicul monachus
Scotus.

Præ fame
multi se-
iplos misere
perdunt.

Merito sus-
cepit fidei
datur plu-
uia.

Nam

S. Vuilfrid^o
docet eos
piscandi ar-
tem.

Multos cō-
uertit ad
Christum.

Condit mo-
nasterium.

Ex lib. 5.
cap. 20.

Coenredus
Rex fit mo-
nachus.

Item Offa
Rex, iuue-
nis floren-
tissimus.

Math. 19.
Mar. 10.

S. Vuilfrid^o
45. anno
pontificatus
sui obit.
* Inthypum

S. Vuilfrid^o
puer dat se
vitæ mona-
sticæ.

Nam & Antistes cū venisset in prouinciam, tātamque ibi famis pœnam videret, docuit eos piscando victum querere. Nāque mare & flumina eorum piscibus abundabant, sed piscandi peritia genti nulla, nisi ad anguillas tantū, inerat. Collectis ergo vndecunquē retibus anguillaribus, homines Antistitis miserunt in mare, & diuina se iuuante gratia, mox cepere pisces diuersi generis trecentos: quibus trifariām diuisis, centum pauperibus dederunt, ceterum his, a quibus retia acceperunt, centū in suos vsus habebant. Quo beneficio multū Antistes cor omnium in suum diuertit amorem, & libentiū eo pradicante caelestia sperare cœperunt, cuius ministerio tēporalia bona sumpserunt. Quo tempore Rex Ediluach donauit reuerendissimo Antistiti Vuilfrido terrā octoginta septem familiarum, vbi suos homines, qui exules vagabantur, recipere posset, vocabulo Scolescu, quod dicitur Latine, Insula viruli marini. Est autem locus ille vndiq; mari circumdatus, præter ab Occidēte, vndē habet ingressum amplitudinis quasi iactus fundæ: qualis locus à Latinis peninsula, à Græcis solet chersonesus vocari. Hunc ergo locum cū accepisset Episcopus Vuilfridus, fundauit ibi monasterium, ac regulari vita instituit, maximè ex his quos secum adduxerat fratribus, quod vsque hodiè successorum eius tenere noscuntur. Nam ipse illis in partibus annos quinque, id est, vsque ad mortem Ecgfridi Regis, meritò omnis honorabilis officium Episcopatus & verbo exercebat, & opere. Et quoniā illi Rex cum præfara loci possessione omnes, qui ibidem erant, facultates cum agris & hominibus donauit, omnes fide Christi institutos vnda baptismatis abluit. Inter quos, seruos & ancillas ducentos quinquaginta, quos omnes non solum baptizando à seruitute damoniaca saluauit, sed etiam libertatem donando, humanæ iugo seruitutis absoluit.

Anno autem imperij Hofredi quarto, Coenredus, qui regno Merciorum nobilissimè tempore aliquanto præfuerat, nobiliū multo scepra regni reliquit. Nam venit Romam, ibique attonsus, Pontificatum habente Constantino, ac monachus factus, ad limina Apostolorum, in precibus, ieiunijs & eleemosynis vsque ad diem permansit vltimum: succedente in regnū Coenredo filio Edilredi, qui ante ipsum Coenredum idem regnum tenebat. Venit autem cum illo & filius Sigheri, Regis Orientalium Saxonum, cuius supra meminimus, vocabulo Offa, iuuenis amantissimæ ætatis & venustatis, torique suæ genti ad tenenda seruandaq; regni scepra exoptatissimus. Qui pari ductus deuotione mentis, reliquit vxorem, agros, cognatos & patriam propter Christum & propter Euangelium, vt in hac vita cētuplum acciperet, & in seculo venturo vitam æternam. Et ipse ergo, vbi ad loca sancta Romam peruenerat, attonsus, & in monachico vitam habitu complens, ad visionem beatorum Apostolorum in cælis diū desideratam peruenit. Eodem sanè anno, quo hi Britanniam reliquere, Antistes eximius Vuilfridus post quadraginta & quinque annos accepti Episcopatus, diem clausit extremum in prouincia, quæ vocatur Fundalum, corpusque eius loculo inditum, perlatum est in monasterium ipsius, quod dicitur * in Hripum, & iuxta honorem tanto pontifici congruum, in ecclesia beati Apostoli Petri sepultum. De cuius statu vitæque (vt ad priora repedates, paucis quæ gesta sunt, memoremus) cū esset puer bonæ idolis, atque ætatem moribus transiens, ita se modestè & circumspectè in omnibus gerebat, vt meritò à maioribus quasi vnus ex ipsis amaretur & veneraretur. Vbi verò quartumdecimum ætatis contigit annum, monasticam seculari vitam prætulit. Quod vbi patri suo narrauit, (iam enim mater obiērat) libenter eius votis ac desiderijs caelestibus annuit, eumque cœptis insistere salutaribus iussit. Venit ergo ad insulam Lindisfarnensem, ibique monachorum famulatu se contradens, diligenter ea, quæ monasticæ castitatis ac pietatis erant, & discere curabat & agere. Et quia acris erat ingenij, didicit citissimè psalmos & aliquot codices, necdū quidem attonsus, verū his, quæ tonsura maiora sunt, virtutibus humilitatis & obedientiæ non medicriter insignitus. Propter quod & à senioribus, & cœtaneis suis iusto colebatur affectu. In quo videlicet monasterio cū aliquot annos Deo seruiret, animaduertit paulatim adolescens animi sagacis, minimè perfectam esse virtutis viam, quæ tradebatur à Scotis: proposuitque animo venire Romam, & qui apud sedem Apostolicam ritus Ecclesiastici, siue monasteriales seruarentur, videre. Quod cū fratribus referret, laudauerunt eius propositum, eumque id, quod mente disposuerat, perficere suadebant. At ille confessum veniens ad Reginam Eanfledam, cui notus erat, cuiusque consilio & suffragijs præfato fuerat monasterio sociatus, indicauit ei, desiderium sibi inesse beatorum Apostolorum limina visitandi.

Quæ

Quæ delectata bono adolescentis proposito, misit eum in Cantiam ad Regem Erconbertum, qui erat filius auunculi sui, postulans vt eum honorificè Romam transmitteret. Quo tempore ibi gradum Archiepiscopatus Honorius, vnus ex discipulis beati Papæ Gregorij, vir in rebus ecclesiasticis sublimiter instructus, seruabat. Vbi cum aliquandiu demoratus adolescens animi viuacis, diligenter his, quæ inspiciebat, discendis operâ daret, superuenit illò alius adolescens, nomine Biscop, cognomento Benedictus, de nobilibus Anglorum, cupiens & ipse Romam venire, cuius supra meminimus. Huius ergò comitatu Rex sociavit Vuilfridum, vtque illum secum Romam perduceret, iussit. Qui cum Lugdunum peruenissent, Vuilfridus à Dalsino ciuitatis Episcopo ibi reterentus est: Benedictus cœptum iter gnauiter Romam vsque compleuit. Delectabatur enim Antistes prudentia verborum iuuenis, gratia venusti vultus, alacritate actionis, & constantia ac maturitate cogitationis. Vndè & omnia, quæ necesse habebat, abundanter ipsi cum socijs suis, quandiu secum erant, donabat: & insuper offerebat, vt, si vellet, partem Galliarum non minimam, illi regendam committeret, ac filiam fratris sui virginem, illi coniugem daret, eumque ipse loco adoptiu haberet. At ille gratias agens pietati, quam erga eum, cum esset peregrinus, habere dignaretur, respondit, propositum se magis alterius conuersationis habere, atque ideo, patria relicta, Romam iter agere cœpisse. Quibus auditis, Antistes misit eum Romam, dato duce itineris, & cunctis simul, quæ necessitas poscebat itineris, largiter subministratis, obsecrans sedulo, vt cum in patriam reuerteretur, per se iter facere meminisset.

Veniens verò Vuilfridus Romam, & orationibus ac meditationi rerum Ecclesiasticarum, vt animo proposuerat, quotidiana mancipatus instantia, peruénit ad amicitiam viri sanctissimi ac doctissimi, Bonifacij videlicet Archidiaconi, qui etiam consiliarius erat Apostolici Papæ. Cuius magisterio quatuor Euangeliorum libros ex ordine didicit, computò Paschæ rationabilem, & alia multa, quæ in patria nequuerat, Ecclesiasticis disciplinis accommoda, eodem magistro tradente percepit. Et cum menses aliquot ibi studijs occupatus felicibus exegisset, redijt ad Dalsinũ in Galliam, & tres annos apud ipsum commoratus, attonsus est ab eo, & in tanto habitus amore, vt hæredem sibi illum facere cogitaret. Sed nè hoc fieri posset, Antistes crudeli morte præcreptus est: & Vuilfridus ad suã potius, hoc est, Anglorum, gentis Episcopatum referuatus. Nanque Brunehilda Regina, missis militibus, Episcopum iussit interfici: quem ad locũ quidem, quo decollandus erat, sequutus est Vuilfridus clericus illius, desiderans cum eo, tametsi ipso multum prohibente, pariter occumbere. Sed hunc vbi peregrinum atque oriundum de natione Anglorum cognouere carnifices, pepercere illi, neque eum trucidare cum suo voluere pontifice. At ille in Britanniam veniens, cõiunctus est amicitijs Aldfridi Regis, qui catholicas Ecclesiæ regulas sequi semper & amare didicerat. Vndè & illi, quia catholicum eum esse comperit, mox donauit terram decem familiarum in loco, qui dicitur St ford, & non multo post monasterium triginta familiarum, in loco, qui vocatur * in Hriphum, quem videlicet locum dederat pridem ad construendum inibi monasterium his, qui Scotos sequebantur. Verum quia illi postmodum, optione data, maluerunt loco cedere, quam Pascha catholicũ, ceterosque ritus canonicos, iuxta Romanæ ac Apostolicę Ecclesię consuetudinẽ recipere, dedit hoc illi, quem melioribus imbutum disciplinis ac moribus vidit. Quo in tempore ad iussione[m] præfati Regis, presbyter ordinatus est in eodem monasterio ab Agilberto Episcopo Geuifforum, desiderante Rege, vt vir tantæ eruditionis ac religionis, sibi specialiter in diuiduo comitatu sacerdos esset ac doctor. Quem non multo post, detecta & eliminata (vt supra docuimus) Scotorum secta, in Galliam mittens cum consilio atque consensu patris sui Osiui, Episcopum sibi rogauit ordinari, cum esset annorũ circiter triginta, eodem Agilberto tunc Episcopatum agente Parisiacæ ciuitatis. Cum quo & alij vndecim Episcopi ad dedicationem Antistitis conuenientes, multum honorificè ministerium impleuerunt.

Quo adhuc in transmarinis partibus demorante, consecratus est in Episcopatum Eboraci, iubente Rege Osiui, Ceadda vir sanctus: qui tribus annis Ecclesiam sublimiter regens, dehinc ad curam monasterij sui, quod est in Lestinga, secessit: accipere Vuilfrido Episcopatum totius Nordan Humbrorum prouinciæ. Qui deinde regnate Ecgfrido pulsus est Episcopatu, & alij sunt pro illo consecrati Antistites, quorũ supra meminimus. Romam itaque iturus, & coram Apostolico Papa causam dicturus, vbi nauem

It Roman.

Dalsinus
Lugdunen.
Episcopus
apud se retinens
per Vuilfridum.Vuilfridus
Romæ multa dilexit.Lugduni
tonderetur.Dalsinus
Episcopus
interficitur

* Inthypum

Ordinatur
presbyter.

Item Episcopus.

Pellitur Episcopus.

Multos in Frisia conuertit ad Christum.

Romana Synodus.

In synodo Romana declaratur innocens, & fedi suæ restituitur.

Rursus è sua sede eijcitur.

Rursus Romæ declaratur innocens & falsò accusatus.

Nota auctoritatē Romani Pontificis.

S. Vuilfridus in Gallijs grauissimè decumbit.

nauem conscendit, flante Fauonio, pulsus est in Frisiam, & honorificè susceptus à Barbaris, ac Rege illorum Aldgiso, prædicabat eis Christum, & multa eorum millia verbo veritatis instituens, à peccatorum suorum sordibus fonte Saluatoris abluit: Et quod postmodum Vuilbrordus, reuerendissimus Christi pontifex, in magna deuotione compleuit, ipse primus ibi opus Euangelicum cœpit. Ibi ergò hyemem cum nona Dei plebe feliciter exigens, sic deniquè Romam veniendi iter repetijt. Vbi postquam causa eius ventilata est, præsentè Agathone Papa, & pluribus Episcopis, vniuersorum iudicio absque crimine accusatus fuisse, & Episcopatu esse dignus, inuentus est. Quo in tempore idem Papa Agatho cum synodum congregaret Romæ centum viginti quinque Episcoporum aduersus eos, qui vnam in Domino Salvatore voluntatem atque operationem dogmatizabant, vocari iussit & Vuilfridum, atque inter Episcopos confedentem, dicere fidem suam, simul & prouinciæ siue insulæ, de qua venerat. Cumque catholicus fide cum suis esset inuentus, placuit hoc inter cætera eiusdem synodi gestis inferi: scriptumque est hoc modo: Vuilfridus Deo amabilis Episcopus Eboracensis ciuitatis, Apostolicam Sedem de sua causa appellans, & ab hac potestate de certis incertisque rebus absolutus, & cum alijs centum viginti quinque coepiscopis in synodo in iudicij sede constitutus, pro omni Aquilonari parte Britannicæ & Hibernicæ insulis, quæ ab Anglorum & Britonum, necnon & Scotorum & Pictorum gentibus incoluntur, veram & catholicam fidem confessus est, & cum subscriptione sua corroborauit.

Post hæc reuersus in Britanniam, prouinciam Australium Saxonum ab idololatriæ ritibus ad fidem Christi conuertit. Vectæ quoque insulæ verbi ministros destinauit, & secundo anno Aldfridi, qui post Ecgfridum regnauit, sedem suam & Episcopatum, ipso Rege inuitante, recepit. Sed post quinque annos denuò accusatus, ab eodem ipso Rege, & plurimis Episcopis, præsulatu pulsus est. Veniensque Romam, cum præsentibus accusatoribus acciperet locum se defendendi, confedentibus Episcopis pluribus cum Apostolico Papa Iohanne, omnium iudicio probatum est, accusatores eius nonnulla in parte falsas contra eum esse machinatos calumnias: scriptumque est à præfato Papa Regibus Anglorum Edelredo & Alfredo, vt eum in Episcopatum suum, eò quod iniuste fuerit condemnatus, facerent recipi. Iuuit autem causam absolutionis eius, lectio synodi beatæ memoriæ Papæ Agathonis, quæ quondam ipso præsentè in Vrbe, atque in eodem concilio inter Episcopos residente, vt prædiximus, acta est. Cum ergò causa exigente, synodus eadem coram nobilibus & frequentia populi, iubente Apostolico Papa, diebus aliquot legeretur, ventum est ad locum, vbi scriptum erat: Vuilfridus Deo amabilis Episcopus Eboracensis ciuitatis, Apostolicam Sedem de sua causa appellans, & ab hac potestate de certis incertisque rebus absolutus, & cætera, quæ supra posuimus. Quod vbi lectum est, stupor apprehendit audientes, & silente lectore, cœperunt alterutrum requirere, quis esset ille Vuilfridus Episcopus. Tum Bonifacius consiliarius Apostolici Papæ, & alij per plures, qui eum temporibus Agathonis Papæ ibi viderunt, dicebant ipsum esse Episcopum, qui nupèr Romam accusatus à suis, atque ab Apostolica Sede iudicandus aduenerat. Qui iam dudum, inquit, æquè accusatus, huc adueniens, mox audita ac dijudicata causâ & controuersia vtriusque partis, à beatæ memoriæ Papæ Agathone probatus est contra fas à suo Episcopatu repulsus, & tanti apud eum habitus est, vt ipsum in concilio, quod congregauerat, Episcoporum, quasi virum incorruptæ fidei & animi probi, residere præciperet. Quibus auditis, dicebant omnes vnâ cum ipso Pontifice, virum tantæ auctoritatis, qui per quadraginta propè annos Episcopatu fungebatur, nequamquam damnari debere, sed ad integrum culpæ accusationum absolutum, in patriam cum honore reuerti.

Qui cum in Britanniam remeans, in Galliarum partes deuenisset, tactus est infirmitate repentina, & ea crescente adeò pressus, vt equo vehi non posset, sed manibus ministrorum portaretur in grabato. Sic delatus in ciuitatem Meldum Gallicæ, quatuor diebus ac noctibus quasi mortuus iacebat, halitu tantum pertenui, quia viueret, demonstrans. Cumque ita sine cibo & potu, sine voce & auditu quatrinduo perseueraret, quinta demum illucescente die, quasi de graui expergefactus somno, exurgens resedit, apertisque oculis, vidit circa se choros psallentium simul & flentium fratrum: ac modicum suspirans, interrogauit, vbi esset Acca presbyter: qui statim vocatus, intravit: & videns eum melius habentem, ac loqui iam valentem, flexis genibus gratias egit

egit Deo cum omnibus, qui aderant, fratribus. Et cum parum confedissent, ac de supernis iudicijs trepidi aliquantum fabulari cœpissent, iussit pontifex ceteros ad horam egredi, & ad Accam presbyterum ita loqui exorsus est: Visio mihi modò tremenda apparuit, quam te audire ac silentio tegere volo, donè sciam quid de me fieri velit Deus. Adstitit enim mihi quidam candido præclarus habitu, dicens se Michaëlem esse Archangelum, & ob hoc, missus sum, ut te à morte reuocem. Donauit enim tibi Dominus vitam per orationes ac lachrymas discipulorum & fratrum tuorum, & per intercessionem suæ beatæ genitricis, semperque virginis Mariæ. Quapropter dico tibi, quia modò quidem ab infirmitate hac sanaberis: sed paratus esto, quia post quadriennium reuertens, visitabo te. In patriam verò perueniens, maximam possessionum tuarum, quæ tibi ablatae sunt, portionem recipies, atque in pace tranquilla vitam terminabis.

Terribilis
ei oblata
visio.

Conualuit igitur Episcopus, cunctis gaudentibus, & Deo gratias agentibus, cœptoque itinere, in Britanniam venit. Lectis autem Epistolis, quas ab Apostolico Papa adduxerat Bertuualdus Archiepiscopus, & Edilredus quondam Rex, tunc autem Abbas, libentissimè fauerunt. Qui videlicet Edilredus accitum ad se Coenredum, quem pro se Regem fecerat, amicum Episcopo fieri petijt, & impetrauit: sed Aldfridus Nordan Humbrorum Rex eum suscipere contempsit, nec longo post tempore superfuit. Vnde factum est, ut regnante Ofredo filio eius, mox synodo facta iuxta fluuium Nidd, post aliquantum vtriusque partis conflictum, tandem cunctis fauentibus, in præfatum sit suæ receptus Ecclesiæ. Sicque quatuor annis vsque ad diem obitus sui vitam duxit in pace. Defunctus est autem quarto Idus Octobris in monasterio suo, quod habebat in prouincia Vndalum, sub regimine Cudbaldi Abbatis, & ministerio fratrum perlatum in suum monasterium primum, quod dicitur * in Hrypum, positus est in ecclesia beati Apostoli Petri, iuxta altare ad Austrum, ut supra docuimus, & hoc de illo Epitaphium est scriptum:

Edilredus
Rex, postea
Abbas.

Obitus S.
Vuilfridi
Episcopi.
In Hrypum

Vuilfrid hic magnus requiescit corpore præful,
Hanc Domino qui aulam, ductus pietatis amore,
Fecit, & eximio sacrauit nomine Petri,
Cui clauis cæli Christus dedit arbiter orbis,
Atque auro ac Tyrio deuotus vestijt ostro.
Quinetiam sublime Crucis radiante metallo
Hic posuit tropheum: necnon & quatuor auro
Scribi Euangelij præcepit in ordine libros,
Ac thecam è rutilo his condignam condidit auro.
Paschalis qui etiam solennia tempora cursus,
Catholici ad iustum correxit dogma Canonis,
Quem statuere patres: dubioque errore remoto,
Certa suæ genti ostendit moderamina ritus.
Inque locis istis monachorum examina crebra
Colligit, ac monitis, cauit quæ regula patrum,
Sedulus instituit, multisque domique forisque,
Iactatus nimum per tempora longa periculis,
Quindecies ternos postquam egit Episcopus annos,
Transijt, & gaudens cælestia regna petiuit.
Dona Iesu, ut grex pastoris calle sequatur.

Corrigit ve
terè Anglo-
rum errorè
circa cele-
brationem
festi Pascha-
lis.

VITA S. VENANTII ABBATIS, AVTHORE
B. GREGORIO TVRONENSI EPISCOPO,
De vita Patrum Cap. 16.

OLITARIVM atque multiplex donum ecclesijs populisque terrigenis cælestis potentia præstat, cum largitur iugiter seculo, non modo peccatorum suffragatores, verumetiam vitæ doctores æternæ. quod vnicui cernitur, dum à maiestate diuina tribuitur: multiplex, quia cunctis, qui expetere voluerint, affluenter indulgetur, iuxta illud: Petite, & accipietis, & reliqua. Vnde vigilanter incessanterque debet inuestigare mens humana Sanctorum vitam, & hoc

Iohan. 16.

Zzz

hoc